

Skärtorsdagen

Stora Torsdagen – Instiftandet av Herrens Heliga Nattvard

2 Mos. 12:1-14; 1 Kor. 11:23-32; Joh. 13:1-17; Ps. 67

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Varför låser sig människor ute? Varför är det så många som skär av sig gemenskapen med allt heligt? Varför väljer så många att avstå – avsäger sig – Guds nåd, förlåtelse och det utlovade eviga livet? Varför gjorde Judas det?

Till stor del beror detta på två saker: brist på tillit och en ovilja att låta sig förändras – en ovilja som egentligen beror på rädsla. Det handlar alltså inte om ovilja att förändra sig själv efter den egna viljan – sådana exempel ser vi allt för många av – utan om rädslan för att låta sig formas av något större.

Judas vågade inte, fullt ut, lita på förlåtelsen och Guds läkande nåd. Därför valde han att spilla sitt eget liv. Han trodde att han var tvungen att själv vara större och gick därmed under. Kopplingen till såväl historiska skeenden som dagens situation är tydlig: genom att inte lita till Gud Skaparens ordning och räddningsplan väljer människan att ställa sig i utanförskap.

Många är det som säger sig vilja ha förändring. Men få är villiga att förändra sig.

Systrar och bröder! Vi firar idag instiftandet av Herrens Heliga Nattvard; det som är centrum för Kyrkans liv; det heliga mysterium som högst påtagligt förändrar och läker människan. Det som betecknar gemenskapen med och i Kristus.

Vi hörde den helige aposteln Paulus i sitt brev till församlingen: ”Om vi gick till rätta med oss själva, skulle vi inte bli dömda.”¹ Och till Efesierna skriver han att ”Ni var på den tiden utan Kristus, utestängda från medborgarskapet i Israel och hade ingen del i förbunden med deras löfte. Ni levde utan hopp och utan Gud i världen.”²

Men till dem som lever inom gemenskapen säger han att ”nu har ni, som är i Kristus Jesus och som en gång var långt borta, kommit nära genom Kristi blod. Ty han är vår frid, han som gjorde de två till ett och rev ner skiljemuren. [...] Så skulle han i en enda kropp försona de båda med Gud genom korset, sedan han där hade dödat fiendskapen. Han har kommit och predikat frid för er som var långt borta och frid för dem som var nära. Ty genom honom har vi båda i en och samme Ande tillträde till Fadern. Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj.”³

¹ 1 Kor 11:31

² Ef. 2:12

³ Ef. 2:13-19

Judas förrådde Jesus för silver. Och han trodde att detta inte kunde förlåtas. Han litade inte till Jesu egna ord att ”all synd och hädelse skall människorna få förlåtelse för.”⁴ Därför drevs han av demonerna att sätta sig själv över Gud.

Jesu Kristi blod – ”förbundsblodet som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse”⁵, om det, aposteln Paulus säger, vi är friköpta genom och genom vilket vi ”har förlåtelse för våra synder på grund av den rika nåd som han har låtit flöda över oss, med all vishet och insikt.”⁶

Skulle inte det ha räckt åt Judas?

Är det inte så; jo, det är så! Att det räcker till alla som åter vänder sig till altaret och låter sig omslutas av Kristi kärleksfulla offer.

⁴ Matt 12:31a

⁵ Matt 26:28

⁶ Ef. 1:7-8